

РЕШЕНИЕ

№ 4961

гр. София, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 26.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4884** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Делото е образувано по подадена от адвокат – пълномощник жалба от името на Р. А. Д., гражданка на Република Ф., [дата на раждане] , против постановен на 24.04.2023 г. от завеждащ Консулската служба на Република България в Х., В. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“ за дългосрочно пребиваване в РБ, по Заявление вх. № HAN23000205V от 31.03.2023 г.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона – чл. 146, т.2, т.3 и т.5 АПК. Конкретно се сочи, че същият не е мотивиран като липсва и препращане към документи съдържащи мотиви. Освен това поддържа, че в случая

не са налице фактически основания за отказ и в тази връзка посоченото материално основание е недоказано. Жалбоподателката счита, че отказът е постановен в противоречие с ЕКЗПЧ, а именно чл.5, чл.6 и чл.8. Моли съда, след като отмени постановения отказ, да укаже на административния орган да издаде исканата виза. Към жалбата прилага писмени доказателства. В проведеното съдебното производство жалбоподателката не се явява и не е представлявана.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт З. оспорва жалбата, като неоснователна. Счита, че отказът е издаден от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване на материалноправните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения при издаването му. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбоподателката Р. Д., гражданка на Република Ф. е заявила (л. 35 от делото) пред Посолството на Р. България в Х., Република В., желание да получи „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, мотивирано с това, че същата е получила единно разрешение за работа, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, издадено от дирекция „Миграция“ МВР, относно предоставен достъп до пазара на труда и сключен трудов договор с дружеството „МОРЕНИ ТУР“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК], седалище: [населено място], р-н „В.“, х-л „Морени“, съгласно становища от Агенция по заетостта от 14.03.2023 г., за срок от 3 години.

На 24.04.2023 г., видно от представено по делото копие (л. 25) на Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР е постановен Отказ за издаване на поисканата виза, с посочване като основание на чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в РБ и с мотиви, че: „има данни, че през последните две години е нарушила граничния и паспортно-визовия режим на Република България. През 2022г. не е напуснала страната в законоустановения срок“. Информацията, на която се позовава ответникът се съдържа в становище (л. 54 и сл. от делото), подписано от заместник – председател

на ДА „Национална сигурност“ във връзка с проведена съгласувателна процедура. В това становище се сочи, че Р. Д. притежава история по отношение на своите кандидатури за издаване на виза. Филипинската гражданка е имала издадена краткосрочна виза, на основание частно посещение. Конкретно жалбоподателката е била поканена в ролята ѝ на бавачка за периода 15.07-18.09.2022 г. от българския гражданин К. Н. Б., който е осигурил пълната ѝ издръжка за съответния престой. В тази връзка на територията на България Д. е влязла на 23.07.2022 г. през ГКПП „Аерогара С.“. На 29.09.2022 г. /повече от седмица след изтичането на краткосрочното ѝ пребиваване/ разрешеният престой е удължен с решение на СДВР под № 933052, като е поставен краен срок за нейното излизане от България - 25.10.2022 г. Филипинската гражданка е напуснала страната на 16.12.2022 г., като в становището е посочено, че в случая тя е извършила просрочване на разрешения престой с 52 дни. На основание чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ на чужденката е наложено административно наказание „глоба“. В становището е отразено още, че понастоящем жалбоподателката кандидатства на основание единно разрешение за пребиваване и работа, с предоставен тригодишен достъп до пазара на труда и сключен трудов договор с дружеството „МОРЕНИ ТУР“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК] и седалище: [населено място], р-н „В.“, х-л „Морени“. В тази връзка е обърнато внимание, че управителят на дружеството г-н Н. А. Б. е баща на домакина по предходната ѝ виза /г-н К. Н. Б./, а собственик на дружеството е неговата съпруга и доведена майка на К. - г-жа Д. Д. Б.. Предвид установеното по отношение на регистрираното заявление за виза вид „Д“ от 31.03.2023 г., № HAN23000205V, е дадено становище от ДАНС, че Р. Д. попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ - кандидатът за виза през последните две години е нарушил граничния, паспортно-визовия, валутния или митническият режим на Република България.

Съдържащите се в делото доказателства, представляващи административната преписка и тези, приложени към жалбата са приети без оспорване от страните. Приети са и писмени доказателства от ДА „Национална сигурност“, представени по делото на 15.06.2023 г. (л. 52 и сл.).

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, подадена е в срок

(акт от 24.04.2023г. – жалба от 05.05.2023г.).

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателката се позовава на чл. 5, чл. 6 и чл.8 ЕКПЧ. Във връзка с изложеното следва, че за да е допустима жалбата достатъчно е жалбоподателят да "претендира" засягане на основни права (какъвто е настоящият случай), като дали те действително са засегнати е въпрос, свързан с основателността на жалбата.

Жалбата е основателна, по следните съображения:

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателката. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим.

Отказът, предмет на делото е издаден от компетентен орган, съгласно чл.34, ал.1 от НУРИВОВР. По делото е приложена Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министъра на МВнР (л. 27), както и Заповед № 49/05.12.2022 г. на Посланика на Република България в СР В. - Х., съгласно която издателят на оспорения отказ е упълномощен да подписва Приложение № 7 към чл. 34 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

Съдът счита, че оспореният административният акт е издаден при нарушение на

изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК. Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му, което е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма (аргумент от чл. 59, ал. 2 АПК). Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосנוвали постановяване на акт с определено съдържание. Същите подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице.

В конкретния случай в мотивите на отказа е налице посочване на правното основание по чл. 10, т. 17 от ЗЧРБ, без да е цитиран законовият текст. Фактически основания също не са посочени. В оспорения отказ е изложено, че „има данни, че през последните две години е нарушила граничния и паспортно-визовия режим на Република България. През 2022г. не е напуснала страната в законоустановения срок“. Посоченото, предвид словесното изражение на разпоредбата на чл. 10, т. 17 от ЗЧРБ, не дава яснота защо административният орган е приел, че жалбоподателката не доказва, при това достоверно, целта и условията на своето пътуване. Липсата на мотиви в оспорения отказ не може да се приеме, че е санирана и с наличното по административната преписка становище на ДАНС, доколкото в същото не се съдържат надлежни мотиви, относно правното основание по чл. 10, т. 17 от ЗЧРБ. Конкретното становище съдържа мотиви във връзка с приетото, че жалбоподателката попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. В своята съвкупност, това води до извод, че административният акт, под формата на изричен писмен отказ да се издаде виза, е издаден при липса на мотиви.

Съдът намира, че административният акт е издаден и при нарушение на материалния закон.

Императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ въвежда като изискване да се докаже целта на пътуване от страна на лицето, което кандидатства за виза. Това доказване трябва да е достоверно. В тази връзка следва да се съобрази обстоятелството, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да докаже каква е целта и какви са условията на планирания престой, като съответно на това задължение е и правото на компетентния

да се произнесе по искането за издаване на виза административен орган, да изиска от съответното лице да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства. В настоящия случай, от страна на административния орган не са били предявени изисквания пред заявителя за убедителност на доказване целта на пътуването. В случая той е следвало да установи достоверно ли е доказана целта на пътуването и условията на престоя и ако липсва това доказване - едва тогава да приложи диспозицията на правната норма, като откаже да издаде виза вид „Д“. Независимо от изложеното, в допълнение съда обръща внимание, че приетите по делото доказателства сочат ясно на целта и условията на планирания престой на чужденката. Безспорно е установено, че лицето е получило единно разрешение за пребиваване и работа, с предоставен тригодишен достъп до пазара на труда и сключен трудов договор с дружеството „МОРЕНИ ТУР“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК] и седалище: [населено място], р-н „В.“, х-л „Морени“, което съответства на посоченото от жалбоподателката в заявлението за издаване на виза, вид „Д“. Изложеното води до извод, че административният орган не е приложил правилно правната норма.

По изложените съображения, издаденият отказ се определя като незаконосъобразен. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира документите доказващи целта на пътуването, както и представените по делото писмени доказателствата във връзка с наведените твърдения, че поради влошено здравословно състояние жалбоподателката е била възпрепятствана да напусне територията на Република България в законоустановен срок при предходното си пребиваване на територията на страната. Произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

Предвид изхода на спора, но поради липса на своевременно заявеното искане за разноси на жалбоподателката не се дължат такива.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. А. Д., гражданка на Република Ф., [дата на раждане] ,
ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“ за дългосрочно пребиваване в Република
България, постановен на 24.04.2023 г. от завеждащ Консулската служба на Република
България в Х., В., по Заявление от 31.03.2023 г., № HAN23000205V.

ИЗПРАЩА преписката на Консулска служба в Посолството на Република България в
Х., В., чрез дирекция "К. отношения" в Министерството на външните работи за
издаването в 30-дневен срок на законосъобразен административен акт, при
изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен
административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: